

opus, bil je tudi zaprisežen kulturni delavec, botanik, narodni buditelj in še kaj. Upravičeno ga **Edi Mavrič-Savinjčan** imenuje Aljaž Savinjskih Alp. Dejstvo je, da je enako kot **Aljaž** za Julijce Kocbek zaslužen za Grintovce. 70-letnica spominjanja njegove smrti je brez dvoma lepa priložnost, da se zaslužniku oddolžimo, čeprav morebiti malo pozno, za njegov prispevek k ohranitvi slovenske omike v naših gorah z biografijo o njegovem življenju in delu.

Projekt je s pomočjo Savinjskega meddržtvenega odbora zastavil Edi Mavrič-Savinjčan, v uredniški odbor pa je povabil **Adija Vidmajerja**, **Boža Jordana**, **Franca Ježovnika** in **Martina Aubrehta**. Knjiga naj bi po besedah avtorja odstrla tudi manj znane plati Kocbekovega delovanja, v vsakem primeru pa je namen dosledno slediti dokumentarni predlogi njegovega delovanja, kolikor je pač na voljo – vključno z rabo Kocbekovega imena. Avtor seveda ne želi polemizirati o možnih oblikah in rabah le-teh, vendar je iz rojstnih in smrtnih dokumentov dokazano, da je bil Kocbek v vsakem primeru evidentiran kot Franc. Po številnih posvetih in tudi polemikah je vendarle obveljalo prepričanje, da je potrebno spo-

štovati uradna dejstva, ki so dokazljiva na podlagi krstne in mrtvaške knjige. Vse ostalo je zadeva časa in razpoloženja ljudi znotraj vsakokratnih razmer.

S knjigo o Francu Kocbeku bomo tudi savinjski planinci stopili ob bok planinskemu prijateljem, ki so se svojim velikim vzornikom že oddolžili tudi s knjižnim spomenikom.

Martin Aubrecht

V objemu Pece

Člani planinskega krožka pri Mladinskem oseku Planinskega društva Mežica in mladi planinci otroškega vrtca Mežica so pod vodstvom **Rudija Burjaka** marca letos izdali brošuro V objemu Pece. V njej predstavljajo dveletno delo planinskega krožka. Njegovi člani se srečujejo enkrat tedensko in se učijo o vsem, kar mora planinec vedeti o varni hoji v gore.

O tem, kako naj deluje planinski krožek, piše Rudi Burjak, ki poudarja, da je »hoja po gorah, spoznavanje narave in njenih lepot dobra zamenjava za vse vrste nezdrave zabave«.

Katja Burjak je prispevala kratek, a izčrpen zapis o Peci, pod vrhom katere stoji planinski dom, ki ga upravljajo mežiški planinci. Je tudi avtorica besedila o kralju Matjažu, ki še vedno živi v ljudskem izročilu; v votlini blizu planinske postojanke stoji njegov spomenik, zanj pa vsako leto v Podpeci postavljajo gradove iz snega.

Da so se mladi Mežičani pri planinskem krožku o planinstvu veliko naučili (uporabljajo učbenik Planinska šola), dokazujeta tudi **Darja Komar**, ki razmišlja o varstvu gorske narave, ter **Nina Petek**, ki v prvem članku na kratko povzema zgodovino planinstva, v drugem pa opozarja na pomembnost načrta za skupinski izlet. Je tudi avtorica poročila o nepozabnem izletu na Raduho.

Mirzet Topalovič, ki zdaj že dobro leto obiskuje plezalni krožek, razkriva, da začetek ni bil lahek, vendar mu je ta šport sedaj zelo všeč. **Jernej Hribar** odkrito priznava, da pred leti ni rada zahajala v gore; odkar pa jo je za obiskovanje pla-

ninskega krožka navdušila prijateljica, je trdno odločena, da postane prava planinka.

Katja Karničnik obuja spomine na planinski kviz, ki je maja leta 1997 potekal na Peci, Katja Burjak pa priporoča, kako je tovrstno merjenje znanja in spretnosti potekalo leto dni pozneje na Naravskih ledinah.

V vrtcu Mežica ob pomoči planinskega društva je nekaj let prirejajo planinske taborne za malčke. Vzgojiteljica **Milena Konečnik** opisuje tabor na pohorski Glažuti, **Martina Ovnich** pa tabora v Kranjski Gori in v Grohotu pod Raduho. **Darinka Šajher** nas seznanja s tem, kako je potekal izlet »vrtičkarjev« do doma enega od njih.

V brošuri, ki ima 24 strani in je izšla v nakladi 350 izvodov, je objavljenih tudi nekaj fotografij o dejavnosti planinskega krožka ter otroških risbic.

Andreja Čibron-Kodrin

društvene novice

Viktor Kojc
(13. 3. 1925 – 2. 8. 2000)

V petek, 4. avgusta, smo na zadnji pot pospremili našega zavednega in vse do svoje bolezni aktivnega Šoštanjčana **Viktorja Kojca**. Na pokopališču Podkraj pri Velenju smo še zadnjič z besedo obudili spomin na petinsedemdesetletnega Viktorja, aktivnega planinca, li-

Snežnik

ANA-MARIJA PUŠNIK

*Če bi bila devica,
sramežljivo bi
se skrila
pred teboj.*

*Ne upala bi
v strmine
tvoje se podati,
zagrebsti v tvoje lice,
poljub na tvoje rame dati.*

*Avantura
me je vlekla
k tebi,
premagala sem
strah in vzpon,
da združiva ta dan.*

kovnega ustvarjalca, kulturnega organizatorja in vestnega kronista življenja v Šaleški dolini.

Vsakdo izmed nas, katerega pot se je srečala z Viktorjevo, je lahko občudoval njegovo ostrino duha, razgledanost in vsestransko nadarjenost. Leta 1958 je pripravil prvo samostojno kiparsko razstavo **Ivana Napotnika**, s katerim je tudi prijateljeval in od njega črpal znanje, kasneje pa zasnoval tudi temelje Napotnikove galerije v Šoštanju. Od leta 1975 do 1979 se ga spominjamo kot prizadevnega predsednika Planinskega društva Šoštanj, ki je poleg vsakodnevnih obveznosti organiziral številne planinske izlete in srečanja. Vseskozi pa je ostal uspešen propagandist v planinskih vrstah.

Za svoje požrtvovalno delo v planinstvu je dobil številna odlikovanja: zlati in srebrni znak PSJ, nato pa še srebrni in zlati častni znak ter spominsko plaketo PZS.

Tisti, ki smo ga obiskovali v času bolezni, vemo, kako hudo ga je prizadela in ga za dolga leta priklenila na posteljo. Kot je zapisal **Leon Štukelj** v enem od pisem Viktorju Kojcu: »Razumem, kako Vam mora biti hudo, tako vitalnemu intelektualcu. Strašen poseg narave v Vaš življenjski red Vam je nenadoma odvzel pero iz rok. Zelo, zelo obzalujem!!!«

Kljub temu je ostal s svojim znanjem, bistrostjo duha in neprecenljivim pripovedovanjem dogodkov svojega časa nepogrešljiv v naši sredi vse do svojega zadnjega počitka.

Za svoje življenjsko delo je dobil Napotnikovo priznanje Občine Velenje na področju kulture in prosvete ter številna druga priznanja.

*O, zlatih dni spomin
me vleče na planine,
po njih srce mi gine,
saj jaz planin sem sin!
Tedaj nazaj,
nazaj v planinski raj!*

S to **Gregorčičevo** kitico je zaključil pozdravno pismo občnemu zboru društva leta 1995.

Stanetu Gantarju v slovo

Na kranjskem pokopališču smo se 12. junija 2000 poslovili od 91-letnega **Staneta Gantarja**, Žirovčana, ki je bil med kranjskimi planinci aktiven in jim je ostal zvest skoraj štiri desetletja. Še posebej je bil srečen ob svoji 90-letnici, ki se je novembra dopolnjevala s 100-letnico kranjskega planinstva.

Bil je finančni gospodarstvenik v firmi Merkur, kjer je kot vodstveni delavec vplival na popularizacijo planinstva. Zaslužen je bil tudi za veliko materialnih pomoči društvu in drugemu planinskemu okolju. V planinskem društvu je bil desetletja član Upravnega odbora, predsednik Gospodarskega odseka, predsednik Nadzornega odbora... Neopozabna bodo zanesljivo njegova predavanja o gorah, cvetju in življenju na gori in pod njo. Prav ta sporočila je vnašal med najmlajše s predavanji po vrtcih, osnovnih in srednjih šolah ter v delovnih okoljih. Za ves ta čas med gorami in planinci, za ves trud in ljubezen do gora je bil odlikovan z najvišjim priznanjem PZS ter s priznanjem matičnega PD Kranj, ki mu je služil z vso srčnostjo in mu bil zvest celo življenje.

Častni predsednik PD Radeče Stane Koselj 90-letnik

Dne 26. aprila je praznoval visok življenjski jubilej starosta radeških planincev in eden izmed ustanoviteljev PD Radeče **Stane Koselj**. Kmalu po prihodu v Radeče, kamor je prišel po odloku vlade na mesto direktorja Tovarne papirja, je kot velik ljubitelj narave zbral okrog sebe somišljenike in v začetku leta 1952 so registrirali Planinsko društvo Radeče.

Izvoljen je bil za njegovega prvega predsednika in ostal na tej funkciji polnih 34 let, vse do leta 1986, od takrat dalje pa je njegov častni predsednik.

Že kot novoustanovljeno majhno društvo se je takoj priključilo akciji zasavskih planinskih društev pri izgradnji Zasavske koče na Prehodavcih. Odprta je bila leta 1954, po dveh letih soupravljanja pa jo je v celoti prevzelo v upravljanje in vzdrževanje naše društvo, ki je bilo takrat še brez svoje postojanke. To je bila korajžna odločitev, saj še danes marsikateri planinec debelo pogleda, ko ugotovi, da ima visokogorsko postojanko v srcu Juljskih Alp majhno društvo iz Zasavja.

Radeški planinci smo ponosni na svojo postojanko, z velikim veseljem in entuziazmom skrbimo, da nemoteno posluje ter nudi prijetno zavetje vsem njenim obiskovalcem, ki se radi spet vračajo tja.

Pri njenem vzdrževanju in oskrbovanju je v teh 46 letih sodelovalo na stotine radeških planincev in simpatizerjev, od katerih marsikdo ne bi nikdar doživel lepote Julijcev, če te postojanke ne bi imeli.

Nasledniki v društvu smo Stanetu Koselju neizmerno hvaležni, da nam je na ta način zelo približal lepote visokogorskega sveta. S tem domom smo se nekako poistovetili, ga vzeli za svojega in ga radi obiskujemo.

Spoštovani Stane, ponosni smo na tvoje delo v našem društvu. Ob tvojem prazniku ti od vsega srca čestitamo in ti kličemo še na mnoga leta!

Planinsko društvo Radeče
Jože Šušteršič, predsednik